

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v právnej veci žalobcu: **Ing. E. Č., Z., B.**, správca K. podstaty úpadcu K. P., s. r. o., P., L., IČO: X., zast. JUDr. Z. K., advokátom so sídlom V., X. B., proti žalovanému v **1. rade: V. G., s. r. o.**, B., S., IČO: X., zast. JUDr. M. Š., CSc., advokátom so sídlom N., B. a žalovanému v **2.rade:V. F. S., s. r. o., B., V.**, IČO: X., **o náhradu škody**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 46Cbi 87/2002, na mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

1.) Žalobca žalobou z 10. júla 2002 žiadal, aby súd rozhodnutím zaviazal žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne škodu vo výške 65 000,-Sk (škoda vzniknutá k 1. júlu 2002) a škodu vo výške 10 000.-Sk mesačne od 1. júla 2002 do vydania motorových vozidiel Škoda Pick-up-E.P. a Škoda Felicia-Combi – EČ P. do konkurznej podstaty úpadcu V., s. r. o., alebo do zaplatenia peňažnej náhrady v prípade, že ich nebude možné vydať. Ďalej žiadal žalobca uložiť povinnosť žalovanému v 2. rade vydať do konkurznej podstaty úpadcu V., s. r. o., horeuvedené motorové vozidlá (č. 1. 1).

Žalobca dňa 1. marca na pojednávaní upravil petit svojej žaloby tak, že druhá časť petitu má znieť: Žalovaný v 1. rade je povinný vydať do konkurznej podstaty úpadcu V., s. r. o., motorové vozidlá Škoda Pic-up E.P. a Škoda Felícia-Combi EČ P..

Súd prvého stupňa uznesením z 11. apríla 2006, č. k.: 46Cbi 87/2002-105 pripustil zmenu petitu v zmysle návrhu žalobcu z 1. marca 2006 (č. l. 105).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 18. októbra 2006, č. k.: 46Cbi 87/2002-164 žalobu žalobcu voči žalovanému v 1. a 2. rade zamietol a uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania (č. l. 164).

O odvolaní žalobcu (č. l. 169) rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením z 22. novembra 2007, č. k.: 3Obo 298/2006-216 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí poukázal na ust. § 4b ods. 1 písm. a/ zákona č.328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorého účelom je zabrániť majetkovým dispozíciám dlžníka na úkor veriteľov. Ide pritom o dispozície, pri ktorých dochádza k zmenšeniu jeho majetku. Uzavretím dohôd o postúpení práv z leasingových zmlúv došlo k zmenšeniu majetku dlžníka a keďže sa nejednalo o bežnú obchodnú činnosť, sú uvedené právne úkony neplatné. Preto nemožno považovať za dôvodné konštatovanie súdu prvého stupňa, podľa ktorého dohody o postúpení práv z leasingových zmlúv neboli uzatvorené v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní.

Odvolací súd je názoru, že ak je zmluva neplatná a na jej základe sa plnilo, vzniká právo na vrátenie plnenia. Plnenie na základe neplatnej zmluvy napĺňa skutkovú podstatu plnenia bez právneho dôvodu, čím vzniká zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie v zmysle ust. § 451 Obč. zák.

Skúmanie práva žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku mal prvostupňový súd posudzovať podľa Obchodného zákonníka, keďže účastníci konania sú podnikatelia, a nie podľa Občianskeho zákonníka (§ 420 a nasl.).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. júla 2008, č. k.: 46Cbi 87/2002-275 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania žalovanému v 1. rade. Rozhodol tak, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik škody. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie,

žalobca dňa 13. júla 2006 upravil druhú časť petitu tak, že vyčíslil i výšku peňažnej náhrady. Túto úpravu petitu súd prvého stupňa pripustil na pojednávaní 14. júna 2006. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, prvostupňový súd mal zato, že došlo k premlčaniu práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže premlčacia doba je podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (č. l. 284) a to do časti náhrady škody, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 14. januára 2009, č. k.: 3Obo 140/2008-295 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keďže sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal vznik škody. Prvostupňový súd nesprávne pri posudzovaní žalobcom uplatnenej škody vychádzal z predmetu podnikania úpadcu, pričom opomenul, že na jeho majetok bol vyhlásený konkurz. Odvolací súd taktiež dodal, že rozporovaným prenájomom by nešlo ani o sústavnú činnosť, na ktorej spočíva podnikanie v zmysle Obchodného zákonníka, z ktorého pri posudzovaní uplatnenej výšky škody vychádzal súd prvého stupňa. Žalobca si ako ušlý zisk uplatnil nájomné v úhrnnej výške 65 000.-Sk ku dňu 1. júla 2002, vychádzajúc z čiastky 5 000.-Sk mesačne za každé motorové vozidlo, a to odo dňa 24. februára 2002 a 29. septembra 2001, kedy mal byť leasing motorových vozidiel ukončený, z ktorého dôvodu súdom prvého stupňa konštatované obmedzenie dispozície s vozidlami je bezpredmetné. Preto odvolanie žalobcu v tomto smere je opodstatnené.

Krajský súd v Bratislave vo veci znova rozhodol rozsudkom z 3. júna 2009, č. k.: 46Cbi 87/2002-322 tak, že žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi škodu vo výške 2 157,60 eur (65 000.-Sk) a škodu vo výške 331,94 eur (10 000.-Sk) mesačne od 1. júla 2002 do 8. augusta 2008, pričom žalovaní sú povinní nahradiť žalobcovi trovy konania. Dňa 7. júla 2009, č. k.: 46Cbi 87/2002-333 súd prvého stupňa vydal opravné uznesenie, ktorým opravil záhlavie rozsudku č. k.: 46Cbi 87/2002-322 tak, že obchodné meno žalovaného v 1. rade správne znie: V. G., s. r. o., S., B..

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že bol preukázaný protiprávny úkon žalovaných - uzatvorenie Dohody o postúpení práv a povinností z predmetných leasingových zmlúv a to v čase, keď bol dlžník povinný zdržať sa konania smerujúceho k zmenšeniu jeho majetku (§ 4b ods.1 písm. a/ ZKV). Uzatvorením Dohody došlo k zmenšeniu majetku úpadcu. Takýto úkon preto vyhodnotil ako neplatný. Žalobca škodu-

ušlý zisk preukázal listami spoločnosti S., s. r. o., B.. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a ušlým ziskom je daná uzatvorením Dohody, následkom čoho žalobca ako správca konkurznej podstaty stratil možnosť predmetné vozidlá používať, neskôr kúpiť a následne prenajímať. Žalovaní nepreukázali, že porušenie povinnosti bolo spôsobené niektorým z tzv. liberačných dôvodov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v 1. rade dňa 6. júla 2009 (č. 1. 331), ktoré doplnil podaním z 9. júla 2009 (č. 1. 336).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní žalovaného v 1. rade rozsudkom z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, výrok o trovách konania zmenil a žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi ich náhradu a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu a preto rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

2.) Generálny prokurátor Slovenskej republiky podaním došlým na Najvyšší súd Slovenskej republiky 9. júna 2011 podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 do celého rozsahu a navrhol, aby rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 bol zrušený a vec bola vrátená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Podnet na podanie mimoriadneho dovolania podala spoločnosť V. G., s. r. o., ktorá bola účastníkom konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 46Cbi 87/2002 dňa 31. augusta 2010.

Podľa názoru dovolateľa bol právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 porušený zákon, keďže rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Náhrada škody sa riadi ustanoveniami § 373 a nasl. Obchodného zákonníka pričom platí podľa ust. § 757 Obchodného zákonníka obdobne aj pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených Obchodným zákonníkom.

Ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka sa teda nepoužije, ak je škoda spôsobená porušením povinností ustanovených inými právnymi predpismi ako Obchodný zákonník.

Súd prvého stupňa použil na náhradu škody ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, ale v rozsudku súdu prvého stupňa a ani v žalobe sa neuvádza žiadna konkrétna povinnosť, ktorá by vyplývala pre žalovaného v I. rade zo záväzkového vzťahu upraveného Obchodným zákonníkom a ktorá by zároveň bola zo strany žalovaného v I. rade aj porušená.

Odvolačný súd posúdil vec – náhradu škody taktiež podľa ustanovení Obchodného zákonníka, námietku odvolateľa o aplikácii ust. 373 a nasl. Obchodného zákonníka, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú a vec posúdil tak, že podľa § 757 Obchodného zákonníka platia v danom prípade pre zodpovednosť za škodu ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Škodu však odvolací súd považoval za spôsobenú porušením povinnosti ustanovenej iným právnym predpisom ako Obchodným zákonníkom, čo nie je splnením predpokladov pre použitie ustanovenia § 757 Obchodného zákonníka.

Odvolačný súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá sa na zistený skutkový vzťah nevzťahuje, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), čím bol týmto rozhodnutím porušený zákon.

Správne určenie právnej úpravy, ktorá bude použitá na posúdenie náhrady škody má vzhľadom na odlišnosti týchto právnych úprav najmä v určení predpokladov vzniku práva na náhradu škody, zásadný význam pre vecnú správnosť rozhodnutia súdu v konaní o náhradu škody.

Generálny prokurátor podaním došlým na Najvyšší súd Slovenskej republiky 19. júla 2011 doplnil podľa § 243h ods. 2 veta druhá O. s. p. dôvody už uvedené v mimoriadnom dovolaní z 30. júna 2010 o dôvod – že došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p. – t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Vadu konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolateľ vidí v tom, že odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 odôvodnil namietané použitie ustanovení § 373 a nasl. Obchodného zákonníka tak, že poukázal na dovtedy v konaní nepoužitú ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka, ktoré rozširuje platnosť ustanovení § 373 a nasl. Obchodného zákonníka aj pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom (teda mimozáväzkovej povinnosti). Použitie ustanovenia § 757 Obchodného zákonníka tak znamenalo zásadnú

zmenu v posúdení predpokladov vzniku práva na náhradu škody (zodpovednosť za škodu), keď namiesto porušenia povinnosti zo záväzkového vzťahu dospel odvolací súd k záveru o porušení povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom. Odvolací súd pritom rozhodoval bez nariadenia pojednávania a účastníci nemali možnosť vyjadriť sa k možnému použitiu ustanovenia § 757 Obchodného zákonníka. Odvolací súd postupoval v rozpore s ustanovením § 213 ods. 2 O. s. p. a týmto postupom znemožnil účastníkom konania – žalovanému v I. rade ako odvolateľovi uplatniť procesné práva. V konaní tak postupom súdu došlo k vade podľa ust. § 237 písm. f) O. s.p.

Žalovaný v I. rade sa vyjadril k mimoriadnemu dovolaniu a uviedol, že k obsahu ako aj v ňom vyslovených právnych stanovisk nemá pripomienky a navrhol tomuto podaniu v celom rozsahu vyhovieť.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny. V danej veci došlo k duálnemu porušeniu povinností žalovanými (žalovaným v I. rade k porušeniu povinností stanovených zákonom o konkurze a vyrovnaní a žalovaným v II. rade k porušeniu povinností ustanovených právnou úpravou o kúpe prenajatej veci, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku). Žalobca nesúhlasí so záverom dovolateľa, že pre ním konkretizovaný nedostatok má byť zrušený rozsudok odvolacieho súdu. Žalovaný v II. rade uznal svoj záväzok nahradiť škodu a preukázanú škodu uhradil v prospech konkurznej podstaty ako solidárny dlžník. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania považuje žalobca za účelový. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol.

Žalovaný v II. rade sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadril.

3.) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.) po zistení, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie na podnet účastníka konania t. j. žalovaného v I. rade (§ 243e ods. 1 O. s. p.) v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 243g O. s. p. (9. júna 2011 doplneného 19. júla 2011) pričom mimoriadne dovolanie smeruje voči právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 sa stal právoplatným 13. augusta 2010), preskúmal dovolanie postupom podľa ust. § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 242 O. s. p. a konštatoval, že právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu bol porušený zákon (§ 243f O. s. p.), pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických, právnických osôb alebo štátu nie je

možné dosiahnuť inými prostriedkami (rozsudok odvolacieho súdu nie je možné napadnúť podľa ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p.).

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní – jeho doplnení z 19. júla 2011 doplnil svoje mimoriadne dovolanie aj o dôvod podľa ust. § 243f ods. 1 písm. a) O. s. p.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Zákon - Občiansky súdny poriadok prípustnosť dovolania rieši v ust. § 237 a 238 resp. 239 O. s. p., pričom mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O. s. p., ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O. s. p.).

Dovolateľ má zato, že v konaní na odvolacom súde došlo k vade podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. t.j., že účastníkovi konania - žalovanému v I. rade sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa znemožní účastníkovi konania realizácia procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Dovolateľ má zato, že v odvolacom konaní nebol dodržaný postup podľa ust. § 213 ods. 2 O. s. p.

Podľa ust. § 213 ods. 2 O. s. p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Teda ust. § 213 ods. 2 O. s. p. ukladá odvolaciemu súdu pred rozhodnutím o odvolaní povinnosť, aby v prípade, ak je toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia

vyjadrili. Teda ide o prípad, ak odvolací súd uvažuje, že svoje rozhodnutie založí na iných právnych dôvodoch, ako to urobil súd prvého stupňa.

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 si osvojil právne závery súdu prvého stupňa, keď prvostupňový súd pri posudzovaní náhrady škody aplikoval Obchodný zákonník - § 373 a nasl. ustanovenia, pričom správnosť použitia tohto právneho predpisu odvolací súd oprel o ust. § 757 Obchodného zákonníka.

Odvolací súd teda neaplikoval v predmetnej veci iný právny predpis, odvolanie sa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj na ust. § 757 Obchodného zákonníka neznamená, že došlo k rozhodnutiu podľa ustanovenia právneho predpisu, ktorý pri doterajšom rozhodovaní veci nebol použitý.

Ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd v danej veci aplikovali ustanovenia Obchodného zákonníka, teda oba súdy vychádzali z tej istej právnej normy.

Obchodný zákonník upravuje náhradu škody v ust. § 373 a nasledovných ustanoveniach. Nie je možné však opomenúť, že v Obchodnom zákonníku je úprava náhrady škody riešená aj v ust. § 757 a to v jeho štvrtej časti - Spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia. Ustanovením § 757 Obchodného zákonníka sa rozšírila aplikácia ustanovení o náhrade škody aj na škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených Obchodným zákonníkom. Vo všetkých prípadoch, keď škoda je spôsobená porušením povinností z obchodnozväzkového vzťahu uplatní sa všeobecná obchodnoprávna úprava daná v § 373 a nasl. Obch. zákonníka, pokiaľ pri jednotlivých typoch obchodných zmlúv a iných právnych tituloch kreovania obchodných záväzkových vzťahov nie je ustanovená jej osobitná úprava. Tým sa však nevyčerpáva obchodnoprávny režim zodpovednosti za škodu, keďže Obchodný zákonník chráni aj iné práva a záujmy resp. druhy právnych vzťahov než sú iba obchodné vzťahy, doplnený je v § 757 obchodnoprávny inštitút zodpovednosti za škodu o tzv. zákonnú zodpovednosť, čím takto Obchodný zákonník získava na úplnosti.

Ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka úzko súvisí s ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka a preto námietka dovolateľa, že v odvolacom konaní bol aplikovaný predpis, ktorý pri doterajšom rozhodovaní veci nebol použitý, čím došlo k vade konania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. je nedôvodná, keďže pri posudzovaní náhrady škody je súd povinný vychádzať z ustanovení o náhrade škody nielen podľa ust. § 373 a nasl. Obch. zákonníka, ale aj ust. § 757 Obch. zákonníka.

Dovolací súd konštatoval, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k vade podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. a ani k vadám uvedeným pod písm. a.), b.), c.), d.), e.) a g.) § 237 O. s. p.

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní napadol rozsudok odvolacieho súdu aj podľa ust. § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. t. j., že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže v danej veci súdy aplikovali nesprávny predpis a to Obchodný zákonník.

Podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka tieto ustanovenia týkajúce sa zodpovednosti za škodu sa vzťahujú len na škodu, ktorá je spôsobená porušením povinnosti zo záväzku. Zodpovednosť na náhradu škody podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, je koncipovaná ako všeobecná obchodnoprávna zodpovednosť za škodu vzniknutú len ak sú splnené zákonom ustanovené predpoklady (podmienky).

Ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka rozšírilo aplikáciu ustanovení o náhrade škody aj na škodu spôsobenú porušením povinností stanovených Obchodným zákonníkom. Preto sa ustanovenia o zodpovednosti za škodu použijú aj na škodu spôsobenú porušením povinností uvedených v I. časti Obchodného zákonníka (Všeobecné ustanovenia), ako aj jeho II. časti (Obchodné spoločnosti a družstvo).

Ak povinný poruší povinnosť stanovenú iným právnym predpisom, zodpovedá za škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka, ak iný predpis neustanovuje inak.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že je daná existencia protiprávneho úkonu vzhľadom na konanie žalovaných, spočívajúcom v uzatvorení Dohôd o postúpení práv a povinností z leasingových zmlúv v rozpore s ustanovením § 4b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a vyrovnaní, pričom v dôsledku tohto konania žalovaných došlo k zmenšeniu majetku úpadcu a tým k vzniku škody uvedenej výšky.

Teda odvolací súd zodpovednosť za škodu vyvodil z porušenia ust. § 4b ods. 1 písm. a) zákona č.328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, pričom ustanovenie § 757 Obchodného zákonníka umožňuje aplikovať ustanovenia o náhrade škody aj na škodu spôsobenú porušením povinností stanovených Obchodným zákonníkom, keďže ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka rieši náhradu škody z porušenia záväzkových obchodnoprávnych vzťahov.

Odvolačí súd vo svojom rozhodnutí konštatuje porušenie zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. konkrétne ust. § 4b ods. 1 písm. a), teda nekonštatuje porušenie Obchodného zákonníka a ani neuvádza predpis, ktorý umožňuje aplikáciu v predmetnej veci podľa Obchodného zákonníka a nie ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k názoru, že pre posúdenie veci odvolacím súdom - náhrady škody podľa ust. § 757 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, neboli splnené predpoklady stanovené v ust. § 757 Obchodného zákonníka, t. j., že škoda bola spôsobená porušením povinností ustanovených Obchodným zákonníkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, č. k.: 3Obo 92/2009-349 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p. s tým, aby v novom konaní postupoval v naznačenom smere a o odvolaní žalovaného v I. rade znova rozhodol, ako aj podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. rozhodol o trovách dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 25. októbra 2012

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.